

utrum se horum alicujus, qui marmoreis tectis ebore,
 & auro fulgentibus, qui signis, qui tabulis, qui ca-
 lato auro & argento, qui Corinthiis operibus abun-
 dant: an C. Fabritii, qui nihil eorum habuit, nihil
 habere voluit, similes esse malint. Atque hæc quidem,
 quæ modo huc, modo illuc transferuntur, facile
 adduci solent, ut in rebus bonis esse negent: Illud ta-
 men arte tenent, accuratèque defendunt, voluptatena
 esse summum bonum: quæ quidem mihi vox peccandana
 videtur esse, non hominum. Tu, cum tibi, siue Deus,
 siue mater, ut ita dicam, rerum omnium natura de-
 derit animum, quo nihil est præstantius, neque divi-
 nius, sic te ipse abicies, atque prosternes. ut nihil inter
 te, atque inter quadrupedem aliquid putes interesse?
 quidquàm ne bonum est, quod non eum, qui possidet, me-
 liorem faciat? ut enim quisque est maxime boni par-
 ticeps, ita & laudabilis maxime: neque est ullum bo-
 num, de quo non is, qui id habeat, honestè possit gloriari.
 quid autem est horum in voluptate? melioremne efficit,
 aut laudabiliorem virum? an quisquam in potiundis
 voluptatibus gloriâ sese & predicatione effert? atqui,
 si voluptas, quæ plurimorum patrociniis defenditur,
 in rebus bonis habenda non est, eaque quò est major, eò
 magis mentem è sua sede & statu dimovet; profectò
 nihil est aliud bene & beatè vivere, nisi honestè & redtè
 vivere.

II.

Quòd seipsâ contenta virtus ad beatè vivendum.

NEc verò ego M. Regulam arumnosum, nec infe-
 licem, nec miserum unquam putavi: non enim

*magnitudo animi ejus cruciabatur à Poenis, non gra-
 vitas, non fides, non constantia non ulla virtus, non
 denique animus ipse: qui tot virtutum presidio muni-
 tus tantoque comitatu circumseptus, cum corpus ejus
 caperetur, capi certè ipse non potuit. c. verò Marium
 vidimus: qui mihi secundis in rebus unus ex fortuna-
 ris hominibus, in adversis unus ex summis viris vide-
 batur: quo beatius esse mortali nihil potest. Nescis
 insane, nescis, quantas vires virtus habeat. nomen
 tantum virtutis usurpas: quid ipsa valeat, ignoras,
 nemo potest non beatissimus esse, qui est totus aptus ex
 sese, quisque in se uno sua ponit omnia, ejus autem spes
 omnis, & ratio, & cogitatio pendet ex fortuna, huic
 nihil potest esse certi, nihilque quod exploratum habeat
 permansurum sibi ne unum quidem diem, eum tu ho-
 minem terreto, si quem eris nactus istiusmodi, mortis,
 aut exilii minis: mihi verò quicquid acciderit in tam
 ingrata civitate, ne recusanti quidem evenerit, non
 modo non repugnant. quid enim ego laboravi, aut quid
 egi, aut in quo evigilaverunt cura & cogitationes meae,
 si quidem nihil peperit tale, nihil consecutus sum, ut in
 eo statu essem, quem neque fortuna temeritas, neque
 inimicorum labefaceret injuria? Mortemne mihi mi-
 nitaris, ut omnino ab hominibus; an exilium, ut ab
 improbis demigrandum sit? mors terribilis est iis, quo-
 rum cum vita omnia extinguuntur: non iis, quorum
 laus emori non potest. exilium autem terribile illis,
 quibus quasi circumscriptus est habitandi locus; non
 iis, qui omnem orbem terrarum, unam urbem esse
 ducunt. Te miserie, te erumne premunt omnes, qui
 te beatum, qui te florentem putas: tua libidines te
 torquent: tu dies noctesque cruciaris, cui nec satis est,
 quod*

quod est, & id ipsum, quod habes, ne non diuturnum futurum sit, times: te conscientie stimulant maleficiorum tuorum, te metus exanimant iudiciorum, atque legum: quocumque aspexisti, ut furie, sic tua tibi occurrunt injuria, quae te respirare non sinunt. Quamobrem, ut improbo, & stulto, & inerti nemini bene esse potest, sic bonus vir, & fortis, & sapiens, miser esse nemo potest. nec verò, cuius virtus morēsque laudandi sunt, eius non laudanda vita est: neque porro fugienda vita, quae laudanda est: esset autem fugienda, si esset misera. Quamobrem quidquid est laudabile, idem & beatum, & florens, & expetendum videri debet.

III.

Quòd æqualia peccata.

PArva, inquis, res est, atqui magna culpa. nec enim peccata rerum eventu, sed vitiis hominum metienda sunt. in quo peccatur, id potest aliud alio majus esse, aut minus: ipsum quidem illud peccare, quoquò te verteris, unum est. Auri navem evertat gubernator, an palea, in re aliquantum, in gubernatoris inscitia nihil interest. Lapsa est alicujus libido in muliere ignota: dolor ad pauciores pertinet, quam si petulans fuisset in aliqua generosa ac nobili virgine: peccavit verò nihilominus: siquidem est peccare, tanquam transire lineas: quod cum feceris, culpa commissa est: quam longè progrediare, cum semel transieris, ad augendam transeunti culpam nihil pertinet, peccare certè licet nemini: quod autem non licet, in hoc uno tenetur, si arguitur non licere,